

SÖZCÜKLER

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2015-2016
Sayı: 3

KUŞ OLSAM

Kuş olsam , uçsam göklerde .
Rüzgarı hissetsem , yükseklerde .
Hiç yorulmasam , özgürlüğü tatsam .
Pişmanlıklarımı bir kenara bıraksam .

Kuş olsam , mutluk getirsem .
Sadece ben ve kanatlarım olsa .
Uçsam , güzel günlere .
Gülsem , saatlerce .

Kuş olsam , barışı getirsem .
Kavgaları sona erdirsem .
İnsanlar ele ele tutuştuğunda .
Daha güzel olur dünya .

Kuş olsam , süzülsem göklerde .
Dolaşsam , denizin üzerinde .
Dalgalar ile yarışsam .
Umut dolu olsam .

Sude Naz GÖL

İşıl FERAT

FARKLILIKLAR VE HAKLAR

Siz hiç kendinizi Afrikalı çocukların yerine koydunuz mu? Onlar gibi yoksulluk içinde çaresiz beklemek, günlerce ağzımıza bir lokma ekmek girmemesi nedir biliyor musunuz? Ben cevaplayayım: Hayır. Peki hiç empati kurup dünyayı onlar açısından düşündünüz mü?

Düşünün ki şu an Afrika'dasınız, kumda yatıyorsunuz. Günlerdir ağzımıza bir lokma ekmek bir yudum su girmemiş. Açlıktan ve susuzluktan bir deri bir kemik kalmışsınız. Hayat ne kadar da zor değil mi? Bir de olayı savaşta kalan insanlar açısından değerlendirelim,örneğin: Suriye'de savaşın ortasında kalan insanların durumlarını, neler hissettiklerini düşünüyor muyuz?Savaş ortamının insan psikolojisini nasıl etkilediği hakkında bir fikrimiz var mı?

İnsanlar, dinler, diller, ırklar, tenler ve devletler ayrılıklar gösterirler Ama peki ya haklar?Haklar değişmez.Her çocuğun yaşama,eğitim görme,barınma,giyinme gibi birçok hakkı vardır.

Ama bu hakların en önemlisi yaşama hakkıdır. Çünkü eğer bir insan yaşayamazsa nasıl diğer haklarını gerçekleştirebilir ki? Tabii ki haklar sadece sözde değildir.İnsan ve çocuk hakları bazı sözleşmelerle güvence altına alınmıştır.

Farklılıklar olsa bile tüm insanlar, çocuklar eşittir.Hiç kimse çocuklara şiddet uygulama hakkına sahip değildir. Beyaz, siyah tüm çocukların aynı hakları vardır. Peki sizce her devlet insanlara aynı derecede eşit mi davranıyor? Her insana eşit haklar veriyor mu?Her insan, haklarından faydalanabiliyor mu?Özellikle çocuk hakları uygulanıyor mu?Çocuk haklarının farkında mıyız? İnsan haklarının ihlal edilmeyip uygulanması ve çocuklara şiddette bulunulmaması gerekir.

Kıscası dili,dini,ırkı ne olursa olsun tüm dünya çocukları eşit ve kardeşir.Tüm çocukların aynı hakları vardır. Her insan bunun farkında olmalıdır.

Azra YALÇIN

HAYAL GÜCÜMÜZÜN DERİNLİĞİ

Hayal sözcüğünün kendisi bile bize güzel şeyleri anımsatıyor. Geçmişte yaşadığımız olayları düşünerek onların üzerinden birtakım hayaller kuruyoruz.

Hayal, insanı hayata bağlar. İnsan, hayallerini kurar ve onları gerçekleştirmek ister. Hayal kurmak önemsiz gibi görünse de aslında bizim önemli bulduğumuz vazgeçilmezlerimizden biridir. Bir bedel ödemeyeceğin ve sana yönelik istediğin her şeyi düşünebilme hakkına sahip olduğun bir yerdir hayal dünyanın. Günlük hayatta yaptığın şeyleri yapmayabilirsin, yaslan arkana ve hayal kur istediğin gibi...Hayallerin sana bağlıdır. İstersen dünyanın en saçma şeyi olsun. Para vermene gerek yok, beleştir. O yüzden düşün ve hayalini gerçekleştirmeye çalış. Bu sana güç verecek ve hayallerine bir adım daha yaklaşacaksın. İlerleyen zamanda bir bakacaksın bu adımlar bir, iki, üç, dört diye ilerliyor en sonunda hayal ettiğin şeye ulaşıp kendinle gurur duyacaksın ve kendini başkalarına kanıtlayacaksın.

Hayal etmeliyiz...

Bir şeyleri, herhangi bir yeri veya ileriki zamanı. Kendi dünyamızı yaratıp hayal kurup o dünyanın derinliklerine gitmeliyiz. Kendimize bir hayat hakkı daha vermeliyiz ve orada bir hayat daha kurup ikinci hayatımızı yaşamalıyız. İkinci hayatınızı yaşayarak keyfini sürün. Sevdikleriniz, oynadığınız oyunlar hatta sevmedikleriniz bile orada olabilir. Bu sizin hayaliniz...

Hayal ettikçe içinizi huzur ve neşe kaplayacaktır. Hayal kurun ve o hayallerinizi gerçekleştirin.

Buğra CETİNER

ÇOBAN YILDIZI

Bacaklarını yaşadığı gezegenden dışarı sarkıtan çoban, hülyalı hülyalı Dünya'yı seyrediyordu. Ancak Dünya'yı düşünmeye o kadar dalmıştı ki çobanlık yaptığı Mars ineklerinin gezegenden uzay boşluğuna gidip orada uçtuklarını fark etmemişti.

Çobanlık yaptığı Mars inekleri, gezegenin kralının en değerli varlıklarıydı. Kral için özel olarak bir roketle Mars'tan getirilen inekler, krala Mars Kraliçesi'nin bir armağanıydı. Derken çoban hülyalarından uyandı. Hülyalarından uyanan çoban, Mars ineklerinin çoktan uzay boşluğuna uçtuğunu ve ölüp yıldızlara dönüştüklerini fark etti. Teker teker yıldızlara dönüşen mars ineklerinden geriye bir hiç kalmıştı.

Çoban, bunu krala nasıl anlatacağını düşünürken, kral Mars ineklerinin vaktinde gelmediğini düşündüğü için sarayında öfkeden kuduruyordu. Bağırıp çağırarak, Mars ineklerini istediğini söyledi, muhafızlardan çobanı hemen buraya getirmelerini isterken, kapının açılma sesi odada yankılandı. Çoban titreyerek girdi ve 'Majesteleri, koyunlarınız birer yıldızla dönüştü.' dedi. Krala yere çökerek çobana kapıyı işaret etti. Böylece kral çobana karşı içinde hiç bitmeyecek bir öfke duydu.

Yaşadıkları gezegende ölen gezegenliler, hayatları boyunca kazandıkları maddi servete göre yıldızlara dönüşüyorlardı. Mal ve mülkleri fazlaysa çok parlak yıldızlara dönüşüyorlardı.

Kral, çoban saraydan ayrıldıktan sonra büyük bir öfkeyle onu nasıl tüm galaksideki en az parlak yıldız yapabileceğini düşünüyordu. Dakikalar sonra aklına gelen fikir, onu gülümsetmeye yetmişti.

Sonraki gün saraydan sırayla çıkan muhafızlar bağırarak gezegenlilere bir hikâye okudular. Okudukları hikâye 'Yalancı Çoban' hikâyesiydi. Muhafızlar hikâyeyi okuduktan sonra bu hikâyenin gezegenlerindeki çobandan esinlenerek yazıldığını ve çobanın çok yalancı olduğunu söylediler.

Mars ineklerinin kaybına sebep olduğunu da öğrenen gezegenliler, eskiden çok sevdikleri çobanın yaşadığı küçük kulübeye doğru öfkeyle yürüdüler. Çobanın evine vardıklarında öfkeyle bağırıp, evin kapısını zorlamaya başladılar. Bunu duyan çoban dışarı çıktığında öfkeli gezegenliler, kralın hiçbir şey yapmasına gerek kalmadan, kulübeden çıkan çobanı uzay boşluğuna iterken çobanın yüzünde üzgün bir ifade vardı. Herkes çobanın birazdan ufacık bir yıldızla dönüşmesini beklerken, büyük bir gürültüyle yer sarsıldı ve yerin içinden dalgalar halinde parlaklık fişkırdı.

BÜYÜK GÖZLER

Karanlıktaki büyük gözler,
Bomboş sözler,
Her zaman kucakladığım yalanlar,
Fazla acıtmış canımı bu sefer,

Kulağımdaki uğultu,
Gözlerimdeki görüntü,
Hikayeler gerçek olmazmış meğerse,
Mutlu sonlar yaşanmazmış,

Prenseler beklerken prenslerini,
Onları izleyen gözlerden habersizmiş hep,
Prensleri geldiğinde ağlarmışlar içlerinden,
Korkarlarmış kaderlerinden,

Yalanlarla yaşlanıp,
Sonsuzlukta yollarını bulamamışlar,
Fazla mutsuzlarmış,
Umutsuzlukla doluyken,

Çobanın dönüştüğü yıldızla havada buluşup kocaman bir parlaklık oluşturdular. Herkesin hayretle baktığı yıldız hızla yükselirken herkesin gözü kamaşıyordu.

Birkaç dakika sonra yıldız, galaksinin en parlak yıldızı olarak uzay boşluğunda yerini aldı. Çobanın yıldızı ilk defa ölen kişinin kişiliğinin parlaklığına göre bir yıldızla dönüşmüştü.

Olaydan seneler sonra çobanın yaşadığı gezegene ulaşan insanlar, gezegene ilk geldiklerinde göz kamaştırıcı bir heykel görmüşler. Heykeldeki kişi bir çobana benziyormuş ve heykelin altında bir yazı varmış. Yazıda çok iyi kalpli bir çobanın ölmesinden ve galaksideki en parlak yıldızla dönüşmesinden bahsediliyormuş. Hikâyeyi okuyan insanlar heykelin yapıldığı yerin, çobanın ölmeden önce ayak bastığı son yer olduğunu öğrenmişler. Hikâyeyi okuyan insanlar bundan çok etkilenip, galaksideki en parlak yıldızın hikâyede bahsedilen çoban olduğunu düşünmüşler. Ve galaksideki en parlak yıldızla Çoban Yıldızı adını vermeye karar vermişler. Gökyüzüne bakın belki de çoban size gülümsüyordur...

Melike Deniz BOZKURT

Büyük gözler izlermiş prensesleri,
Buğulu bakan derin bir kuyu gibiymiş bakışlar,
Kuşlara bakmak için gözlerini yukarı çevirdiklerinde,
Lacivertle harmanlanmış siyah bir çift göz görürlermiş,

Bomboş sözler veren prenslerinden kurtulmuşlar sonrasında,
Sarayları hapishaneleri olmuş anında,
Mutlu ölmeliler onlar,
Yıldızlar isimlerini gökyüzüne kazımalı,

Yalnız kaldıklarında,
Kendi kaderlerini silmek için uğraşmış aslında,
Hikayelerinin her anını gözden geçirdiklerinde,
Tek bir noktanın kurtuluş olduğunu anlamışlar gecenin karanlığında,

Mutlu son olmadan,
Gerçeklerin yazıldığı bir hikaye yazılmalı,
Sessizlik olmalı,
Göz yaşları yanaklarından süzülmeli,

Yüzlerine yapıştırılmış bir gülümseme vardı hepsinin,
Ve içlerinde ağlayan birer kız çocuğu taşırlardı ruhlarında,
Silinince bomboş kalan sayfalara,
Prenseleri izleyen gözler umutla bakmıştı en sonunda...

Sude Naz KÖSE

MACERALI BİR GÜN

Tuna : Merhaba arkadaşlar bugün sizlere eğlenceli , aksiyonlu ve gizemli bir gösteri sunacağız . Buyurun arkadaşlar ! Sahne sizin!

Naz : Arkadaşlar ben çok sıkıldım hadi ormana yürüyüşe çıkalım.

Özge : İyi fikir . Ben de çok sıkıldım.

Tuna : Sizler tamam diyorsanız benden de tamam kızlar. Bayanlar önden...

Naz : Ormanın havası çok güzel. Arkadaşlar keşke heyecanlı bir macera yaşasak.

Özge:Öf Naz! Çok hayalcisin. Ayrıca korkutma bizi

Tuna: Ne korkacağız ya...

Naz: Bence de ne korkacağız. Düşünsenize hiç unutamayacağımız bir anımız olurdu.

Barış: Amma da hayalperestsiniz arkadaşlar. Yürüyüşe devam ederken Tuna'nın ayağı bir ağaca takılır ve yere düşer.

Naz: Barış dikkat etsene.

Özge: Bir şey oldu mu?

Barış : Kötüye bir şey olmaz. Hep birlikte gülerler.

Tuna: Bir şeyim yok ama şurada bir şey var galiba.

Aaaa o da ne?

Naz :Durun yakından bakayım. Aaaa! Bu bir küçük sandık.

Özge: Nasıl ya? Burada sandığın ne işi var?

Barış: Kim macera istiyordu?

Alın size macera.

Tuna: Açalım mı arkadaşlar?

Naz: Yok seyredelim Tuna. Tabi açacağız.

Özge: Ben açmam.

Barış: Verin ben açarım.

Tuna: Ne var içinde?

Naz: Bir kağıt mı o?

Barış: Evet. Katlanmış bu kağıt. Bakalım neymiş?

Tuna: Haritaya benziyor.

Özge: Evet ya bu bir harita.

Naz: Hadi ilerleyelim.

Tuna: Bakın duvarda bir simge var.

Barış: Evet bu bir simge.

Naz: Durun bir bakayım.

Simge'ye dokununca bir kapı açılır.

Özge- Tuna- Barış- Naz_ : Sarılıp bağırlarlar.

Barış: Bağırmayın. İçeride ışık görünüyor. İlerlemeye devam ederler. Sandık görürler.

Naz: Bir sandık daha.

Tuna: Sandığı açar ve bağıırır. Aaaaaaa altınnnnnnnnnn

Özge: Aman tanrım! Altın.

Naz: zengin olduk.

Can: Ne bağıırıyorsunuz bre gafiller. Ben yıllardır bu hazineyi arayım tam buldum derken dört tane çocuk gelsin. Zengin olduk diye sevsinler. Adalet mi bu?

Barış: Dostum anlaşabiliriz.

Can: Ne anlaşması ya. Altınlar benim. Al sana anlaşma.

Naz: Olmaz ama . Bizim de hakkımız o altınlar. Bizde aradık ve bulduk. Altınlar bizim.

Özge: Gerçekten anlaşabiliriz yabancı bey.

Can: Anlaşma falan yok. Hem siz çocuklar ne yapacaksınız altını.

Tuna: Yemeyeceğimiz kesin. İhtiyaçlarımız için harcarız. Porhe (araba) falan alırız.

Can: Tam siz şımarık çocuklara göre. Zaten siz ne bilirsiniz parayı iyilik için harcamayı.

Özge: Bu kadar da fazla.

Naz: Bizi tanımıyorsunuz. Böyle yargılayamazsınız.

Can: Her şey ortada. Araba alacağımızı söylüyordunuz.

Tuna: Şakaydı dostum.

Barış: Daha geçenlerde yaptığımız kampanya ile kasabamıza yapılacak hastane için para topladık. Parayı yine hastane ve yapılacak okul için harcarız.

Can: Hımmm güzel fikir. O halde paylaşalım altınları.

Naz: Kabul

Barış: Tamam

Özge : iyi fikir. Ve altınları paylaşrlar. Hayalini kurdukları macera hepsi için güzel biter.

Naz: Haydi eve dönelim. Yeni bir macera isteyen var mı? Birbirlerine bakar ve gülümserler.

Özge: Bu kadar da fazla.

Naz: Bizi tanımıyorsunuz. Böyle yargılayamazsınız.

Can: Her şey ortada. Araba alacağımızı söylüyordunuz.

Tuna: Şakaydı dostum.

Barış: Daha geçenlerde yaptığımız kampanya ile kasabamıza yapılacak hastane için para topladık. Parayı yine hastane ve yapılacak okul için harcarız.

Can: Hımmm güzel fikir. O halde paylaşalım altınları.

Naz: Kabul

Barış: Tamam

Özge :İyi fikir. Ve altınları paylaşrlar. Hayalini kurdukları macera hepsi için güzel biter.

Naz: Haydi eve dönelim. Yeni bir macera isteyen var mı? Birbirlerine bakar ve gülümserler.

Tuna: Bakın duvarda bir simge var.

Barış: Evet bu bir simge.

Naz: Durun bir bakayım.

Simgeye dokununca bir kapı açılır.

Özge- Tuna- Barış- Naz : Sarılıp bağırlarlar.

Barış: Bağırmayın. İçeride ışık görünüyor. İlerlemeye devam ederler. Sandık görürler.

Naz: Bir sandık daha.

Tuna: Sandığı açar ve bağıırır. Aaaaaaa altınnnnnnnnnn

Özge: Aman tanrım! Altın.

Naz: zengin olduk.

Can: Ne bağıırıyorsunuz bre gafiller. Ben yıllardır bu hazineyi arayım tam buldum derken dört tane çocuk gelsin. Zengin olduk diye sevsinler. Adalet mi bu?

Barış: Dostum anlaşabiliriz.

Can: Ne anlaşması ya. Altınlar benim. Al sana anlaşma.

Naz: Olmaz ama . Bizim de hakkımız o altınlar. Bizde aradık ve bulduk. Altınlar bizim.

Özge: Gerçekten anlaşabiliriz yabancı bey.

Can: Anlaşma falan yok. Hem siz çocuklar ne yapacaksınız altını.

Tuna: Yemeyeceğimiz kesin. İhtiyaçlarımız için harcarız. Porhe (araba) falan alırız.

Can: Tam siz şımarık çocuklara göre. Zaten siz ne bilirsiniz parayı iyilik için harcamayı.

Özge: Bu kadar da fazla.

Naz: Bizi tanımıyorsunuz. Böyle yargılayamazsınız.

Can: Her şey ortada. Araba alacağımızı söylüyordunuz.

Tuna: Şakaydı dostum.

Barış: Daha geçenlerde yaptığımız kampanya ile kasabamıza yapılacak hastane için para topladık. Parayı yine hastane ve yapılacak okul için harcarız.

Can: Hımmm güzel fikir. O halde paylaşalım altınları.

Naz: Kabul

Barış: Tamam

Özge : iyi fikir. Ve altınları paylaşrlar. Hayalini kurdukları macera hepsi için güzel biter.

Naz: Haydi eve dönelim. Yeni bir macera isteyen var mı? Birbirlerine bakar ve gülümserler.

Deniz Naz ŞİMŞEK

ÇOCUK OLMAK

Şefkat ve merhamet,
Sevgiyi kalbinde hisset,
Çocuk olmak mutluluktur elbet,
Sevgi ile büyümeli herkes.

Çocuktur sevgiyi hissettiren,
Doyasıya eğlendiren,
Herkesi mutlu eden,
İnsanların yüzünü güldüren.

Bir anlık olsun,
Dön çocukluğuna,
Yaşa o anı doyasıya,
Eski günlerin gelsin aklına.

Çocuklar derinden hisseder her şeyi,
Anlar yüzünden içinden geçeni,
Güçendirmemek gerekir bu masumiyeti,
Şefkat ve merhametle yaklaşmak gerekir illaki.

Ayşe İrem ÖZGEDİK

AYTÜL AKAL RÖPORTAJI

Aytül Akal:1952 İzmir doğumluyum, her zaman yazar ve şair olmak istemişimdir ve adımları yurt dışında duyurmak gibi bir hayalim vardı. Yolumdaki zorlukların üstünden gelerek hayallerime ulaştım. İlk olarak beni ilk ve ortaokuldaki Türkçe öğretmenlerim keşfetti. Şu anda 142 eserim var. Bunlardan yaklaşık 10-15 tanesi öykü kitabı ve 10-15 tanesi roman olmak üzere her yaş grubuna yönelik eserler yazmaya özen gösteriyorum. Tam olarak kaç kitabımın olduğunu aytül akal. com'dan öğrenebilirsiniz

SORULAR:

Çocuklar kitapları niçin sever ?

Okur eğer kitaba inanırsa o kitabı sever, karakterlere inanmak çok önemlidir.

En son okuduğunuz çocuk kitabı hangisidir ?

Cılgınlar Sınıfı

Sizce yazmak bir meslek midir?

Evet, bence yazmak kesinlikle bir meslektir.

Çocuklar kitap alırken nelere dikkat etmelidir ?

Çocuklar için kitap seçimi çok önemlidir, kesinlikle sevecekleri türden kitaplar almalıdırlar. Çoğu çocuk yanlış kitap seçiminden dolayı okumayı sevmez.

Yazdığınız bir öyküyü daha önce hiç değiştirmek istediniz mi?

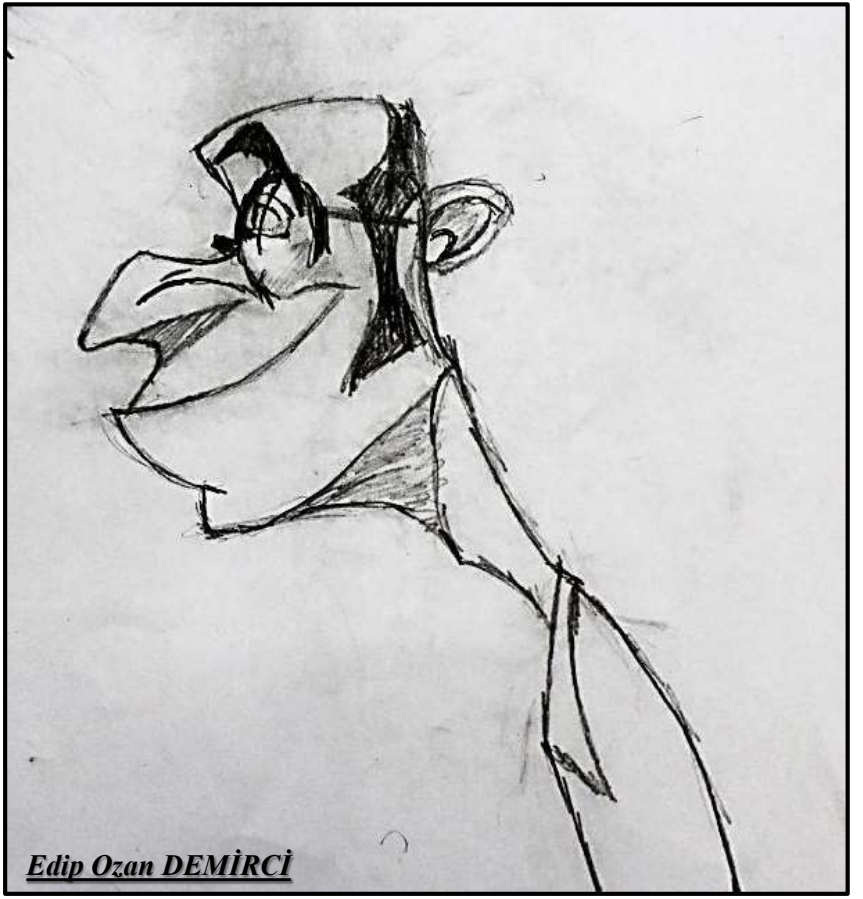
Bir kitap basıldıktan yıllar sonra bile onun ilk basımı bulabiliyorsunuz. Yapılacak bir değişiklik böylelikle rahatça fark edileceğinden yazdığım öyküyü değiştirmemeye dikkat ediyorum .

Sanal dünyayı genellikle ne için kullanırsınız ?

Sanal dünyada çoğunlukla kitaplar için araştırma yaparım. Ayrıca oyun oynadığım da olur ama her zaman interneti planlı kullanırım.

Sizin için okumak nedir ?

Okumak insana kendisini tanımasını sağlar, mesela okur bir karakterle kendini özdeşleştirebilir veya ben olsam kesinlikle böyle bir hata yapmazdım diyebilir kısacası bir yazar kitaplarıyla okuyucunun kendisini tanımasını sağlar.

Yazarlık için Aytül Akal'dan ipuçları alabilir miyiz?

Yazarlar olmak için okuma ve yazma çok sevilmelidir ve Türkçe'nin kesinlikle iyi bilinmesi gerekir. Yazar olmak için çok dikkatli olunması gerekmektedir. Yazarken hata yapılmamalıdır.

Bizim gözümüzden Aytül Akal Kendisi bir yazar olarak okurları için daha etkileyici içerikler bulmaya çalışan ve insanları okumaya teşvik eden iyi bir yazardır.

Salih Ege AKAR

FARKLILIK ZENGİNLİKTİR

Toplum içinde insanların geneli bir düşünceyi, davranışı destekliyorsa bizden de onu desteklememiz beklenir. Sağlık, temizlik, güvenlik gibi konularda bu doğaldır. Ancak kişiye göre değerlendirilen bazı davranışlara kesinlikle katılmıyorum. Örneğin bir kadın ev kadınıysa kadının kız çocuklarını da aynı şekilde yetiştirmesi bekleniyor. Böyle düşünmeyenler hoş karşılanmıyor. Bence bu, insanlara baskı yapmaktır. Oysa insanların birbirleriyle aynı şeyleri düşünmeleri, aynı davranışları göstermeleri beklenemez. Her insan farklı bir dünyadır.

Toplumlar da değişik fikirler, yaşayış tarzları, farklı kültürler olabilir. Bu farklılıklar o topluluğun demokratik ve özgürlükçü olmasını sağlar. Özgürlükçü bireylerin olduğu bir toplumda farklılıklar hoşgörü ile karşılanır. Bir toplum düşünün ki insanların bir kesimi geleneksel davranışlar sergileyip geleneksel giysiler giyiyor. Fakat bu toplumun bir kesimi moda uygun kıyafetler giyip kendine özgü davranışlar sergiliyor. İki topluluk da birbirine saygı duyup hoş görüyor.

Aynı olmak bir toplumu köreltir, geliştirmez. Farklılıklara saygı göstermek, farklılıkların aslında zenginlik olduğunu bilmek, mutlu birey, mutlu toplumu getirir. Değişime karşı çıkmak, alışkanlığının esiri olan insanların korkaklığındandır.

Erinç Ada CEYLAN

ROBATLAŞAN İNSANLAR

Sizce ne olacak insanların geleceği? Bence anlamlı birkaç cümlenin bir kompozisyonu geliştirmesi gibi insanlar da bilimin ışığında gelişecek. Gelişmek konusunda sizce insanlık nasıl? İnsanların hâlâ aydınlanamadığı o kadar çok konu var ki öğrenmeye nasıl ve nereden başlamalı?

İnsanların geleceği inşa etmek, daha iyi bir geleceğe olanak sağlamak için okuması gerek. Okuyup yazmak ve araştırmayı sevmek çok işe yarar. Kişi, okuduğundan öğrendiğiyle yetinmemeli, edinilen bilgiyi defalarca inceleyip araştırmalıdır.

Gelişmemiz belki metalik robotlar haline gelmemize sebep olur. Daha kolay, daha planlı bir hayat yaşamamızı sağlar mı gelişmek? Belki çoğu şeyi bilgisayarlar yapar ama insanlar mutlu olmaz. Birbirimize olan sevgi, saygı duygularının yıkılmasına da neden olabilir. İnsanlar arası arkadaşlık bağlarının kopması o insanın yalnız kalması demek. Anladığım kadarıyla bir şey tamamen iyi veya kötü olamıyor.

Düşünsenize yalnızsınız ve yanınızda sadece birkaç metal yığınından oluşan bir bilgisayar var. Ömrünüz böyle geçer mi? Hiç kimsenin hayatı böyle geçmez çünkü insanın da bir yerde sevgiye ihtiyacı vardır.

Kısacası gelişmeliyiz ama bağıllığımızı kaybetmemeliyiz.

Can Damla ŞENGELE

İMTİYAZ SAHİBİ

Cemile CEYHAN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Sena KOÇ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Seval Aygün DİLMEN

GÖRSEL DANIŞMAN

Mehmet Gürcan AYRAN

YAYIN KURULU

İlknur GÖK

Gözde ÇÖLLÜOĞLU

OKUL ADRES TELEFON

ÖZEL YÜKSELEN ORTAOKULU

Havalimanı Çubuk Yolu 11.km Çubuk/ANKARA

03128378850